



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 949/2019
03.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и др. Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Душан Ђурђев, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „ББ“ из .., кога заступа Правобранилаштво града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1736/18 од 09.11.2018. године, у седници већа одржаној 03.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1736/18 од 09.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1736/18 од 09.11.2018. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 392/2016 од 12.04.2018. године и одбацује тужба тужиље.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженом на име трошкова ревизијског поступка плати износ од 12.000,00 динара у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1736/18 од 09.11.2018. године одбијене су жалбе странака и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 392/2016 од 12.04.2018. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиљи исплати 136.923,11 динара по основу затезне камате на исплаћени износ разлике плате, са затезном каматом од 15.03.2016. године па до исплате и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 107.576,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате. Одбијен је тужбени захтев за исплату затезне камате преко досуђеног до захтеваног износа од 235.854,58 динара са затезном каматом од 15.03.2016. године па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права. Ревизију изјављује с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, ради потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној због потребе уједначавања судске праксе.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља запослена код туженог, поднела је 28.04.2011. године тужбу Основном суду у Новом Саду ради утврђења ништавости Анекса уговора о раду од 13.06.2006. године. Пресудом тога суда П1 798/11 утврђено је да је ништав Анекс у делу којим је измењена тачка 4. Уговора о раду. Пресуда је постала правноснажна 22.04.2013. године. Тужиља је 03.09.2013. године поднела тужбу (П1 1586/13) ради исплате накнаде штете у висини изгубљене зараде за период од јуна 2006. до 03.09.2013. године, у износу од 250.000,00 динара са затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Основни суд у Новом Саду је пресудом због пропуштања П1 1586/13 од 13.11.2013. године усвојио захтев тужиље и обавезао туженог да јој исплати 250.000,00 динара са затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате. Пресуда је постала правноснажна 03.01.2014. године. Извршавајући пресуду, тужени је 20.02.2014. године тужиљи исплатио 250.000,00 динара са захтеваном затезном каматом. Вештачењем је утврђено да износ од 136.923,11 динара представља затезну камату на износ од 250.000,00 динара за период од 13.06.2006. године до момента подношења тужбе (03.09.2013. године), у поступку П1 1586/13. Затезна камата на износ главнице за период од 13.06.2006. до 15.03.2016. године износи 235.854,58 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је тужени у обавези да тужиљи плати износ од 136.923,11 динара, на име затезне камате на износ главнице за период од 13.06.2006. до 03.09.2013. године, са образложењем да потраживање тужиље по овом основу није раније правноснажно пресуђено.

Становиште нижестепених судава није правилно.

Према члану 277. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО) дужник који задоцњи са испуњењем новчане обавезе дугује поред главнице и затезну камату по стопи утврђеној законом.

Из цитиране законске одредбе произлази да је законска затезна камата санкција за неблаговремено испуњење обавезе која је законом прописана, имајући у виду природу новца као дуговане ствари. Правна природа затезне камате подразумева постојање новчане обавезе која се испуњава у предаји суме новца. Обавеза плаћања затезне камате не постоји ако не постоји обавеза плаћања одређене суме новца као главног дуга. У конкретном случају тужиља је

03.09.2013. године поднела тужбу Основном суду у Новом Саду против туженог ради исплате основне зараде за период од јуна 2006. године до дана подношења тужбе (на име разлике између исплаћене зараде по поништену анексу и зараде која би јој била исплаћена да анекс није био закључен) у износу од 250.000,00 динара са законском затезном каматом почев од подношења тужбе па до коначне исплате. Пресудом првостепеног суда због пропуштања (П1 1586/13), тужени је обавезан да тужиљи на име неисплаћене зараде за период од јуна 2006. године до подношења тужбе исплати 250.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате. Пресуда је постала правноснажна 03.01.2014. године, а 20.02.2014. године тужени је поступио по овој пресуди и исплатио тужиљи досуђени износ. Исплатом дугованог износа на име главнице (разлике у заради) са припадајућом законском затезном каматом, онако како ју је у петитуму захтева тужилца поставила, тужени је испунио своју обавезу и тужилца је преклудирала да тражи у овој парници исплату камате за период од јуна месеца 2006. године па до момента подношења тужбе 03.09.2013. године. Ради се о пресуђеној ствари, будући да је суд пресудом П1 1586/13 већ одлучио о захтеву тужилце за исплату разлике у заради и припадајуће камате онако како је тужилца определила тужбеним захтевом.

Након донете правноснажне пресуде на основу пропуштања, којом је обавезан тужени да тужиљи исплати разлику зараде за спорни период, не постоји могућност да тужилца новом тужбом потражује разлику између досуђеног износа у претходном поступку и износа који јој по основу обрачуна припада, по истом основу и за исти период, новом тужбом, јер се ради о пресуђеној ствари будући да се ради о идентитету захтева, странака и чињеничног стања, без обзира што се тужбом у овом поступку потражује већи износ од износа који је досуђен правноснажном пресудом на основу пропуштања.

Имајући у виду да суд у току целог поступка по службеној дужности пази да ли је ствар правноснажно пресуђена, те да је одлучено о захтеву тужилце, о коме је раније правноснажно пресуђено, што представља битну повреду из члана 374. став 2. тачка 10. ЗПП, Врховни касациони суд је укинуо донете одлуке и одбацио тужбу тужилце у односу на туженог.

На основу члана 415. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Одлуку о трошковима ревизијског поступка Врховни касациони суд је донео на основу члана 165. став 2, 154. и 163. ЗПП, тако што је туженом досудио трошкове за састав ревизије 12.000,00 динара. Трошкови су одмерени у складу са успехом у спору и важећом Адвокатском тарифом.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић